

RP 137/2005 rd

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att det stiftas en lag om en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar. Lagen skall innehålla kompletterande bestämmelser till Europaparlamentets och rådets förordning om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar. Bestämmelserna gäller

bl.a. rättelse eller återkallelse av intyget om europeisk exekutionstitel samt behörighet avseende oförenliga domar och vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft den 21 oktober 2005.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING.....	2
ALLMÄN MOTIVERING.....	3
1. Inledning och nuläge.....	3
2. Förordningens huvudsakliga innehåll	4
Förordningens tillämpningsområde	4
Europeisk exekutionstitel.....	5
Miniminormer för rättegångsförfarandet.....	6
Verkställighet.....	7
Övriga bestämmelser.....	10
3. Målsättning och de viktigaste förslagen.....	11
4. Propositionens konsekvenser	12
5. Beredningen av propositionen	13
6. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll	13
DETALJMOTIVERING.....	14
1. Lagförslag.....	14
2. Ikraftträdande.....	19
LAGFÖRSLAG	20
om en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar	20

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning och nuläge

Inom Europeiska gemenskapen regleras erkännandet och verkställigheten av domar i tvistemål av rådets förordning (EG) nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, den s.k. Bryssel I-förordningen, som trädde i kraft den 1 mars 2002. Enligt Bryssel I-förordningen verkställs en dom som har meddelats i en annan medlemsstat efter ett s.k. exekvaturförfarande. Detta betyder att en dom som skall erkännas och verkställas skall förklaras verkställbar i verkställighetsstaten innan den kan verkställas. I Finland görs ansökan om verkställighetsförklaring enligt bilaga II till Bryssel I-förordningen till tingsrätten.

Exekvaturförfarandet enligt Bryssel I-förordningen har ansetts hindra ett effektivt ömsesidigt erkännande av domar. För att effektivisera det ömsesidiga erkännandet och verkställigheten av domar på privaträttens område presenterade Europeiska gemenskapernas kommission den 18 april 2002 i enlighet med artikel 61 c och artikel 65 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen ett förslag till rådets förordning om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar, KOM (2002) 159 slutlig.

Utifrån det ovan nämnda förslaget antogs den 21 april 2002 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (nedan *förordningen* eller *förordningen om den europeiska exekutionstiteln*). Förordningen trädde i kraft den 21 januari 2005. Den tillämpas dock först fr.o.m. den 21 oktober 2005, med undantag av artiklarna 30—32, som har tillämpats sedan den 21 januari 2005.

Enligt förordningen skall vissa domar, in-

för domstol ingångna förlikningar och officiella handlingar som avser obestridda fordringar och som i den stat där domen meddelades har intygats vara europeiska exekutionstitlar verkställas direkt i en annan medlemsstat utan föregående exekvaturförfarande.

En dom som har intygats vara en europeisk exekutionstitel skall i verkställighetsmedlemsstaten behandlas som om den hade meddelats där. För Finlands del betyder detta att utmätningsmannen skall verkställa en dom som har intygats vara en europeisk exekutionstitel på samma villkor som en verkställbar dom som har meddelats i Finland.

Exekvaturförfarandet har frångåtts, och domen förklaras i stället verkställbar av den medlemsstat där den har meddelats. I förordningen bestäms om vissa processrättsliga minimikrav för att säkerställa en rättvis rättegång. Det förfarande som lett till domen skall uppfylla minimikraven för att domen skall kunna intygas vara en europeisk exekutionstitel. Om minimikraven inte uppfylls kan den domstol som meddelat domen inte utfärda intyget. Domstolen prövar s.a.s. redan i samband med utfärdandet av ett intyg, dvs. innan verkställighet i en annan medlemsstat har blivit aktuell, om det eventuellt finns skäl att inte utfärda intyget.

Förordningen utgör inom sitt tillämpningsområde ett alternativ till Bryssel I-förordningen. Den ger såväl medlemsstater som borgenärer en möjlighet att tillämpa ett enklare verkställighetsförfarande när det gäller obestridda fordringar men tvingar dem dock inte att använda detta förfarande. Medlemsstaterna bestämmer själva om de anpassar sin nationella lagstiftning enligt miniminormerna i förordningen så att systemet kan utsträckas till att omfatta så många domar avseende obestridda fordringar som möjligt. Borgenärerna kan för sin del välja om de till-

lämpar verkställighetssystemet enligt Bryssel I-förordningen eller förordningen om den europeiska exekutionstiteln.

2. Förordningens huvudsakliga innehåll

Förordningens tillämpningsområde

Enligt artikel 1 i förordningen är syftet med förordningen att införa en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar, vilket, genom att det fastställs miniminormer, kommer att möjliggöra fri rörlighet för domar, förlikningar som ingåtts inför domstol och officiella handlingar i alla medlemsstater utan att erkännande och verkställighet skall föregås av mellanliggande förfaranden i den medlemsstat där verkställighet begärs.

Förordningens allmänna tillämpningsområde enligt artikel 2 motsvarar tillämpningsområdet för Bryssel I-förordningen. Förordningen är tillämplig på privaträttens område, med vissa undantag. Förordningen tillämpas inte heller i förhållande till Danmark.

I artikel 3 i förordningen begränsas förordningens tillämpningsområde till domar, förlikningar som ingåtts inför domstol och officiella handlingar avseende obestridda fordringar. Artikeln innehåller även en definition av begreppet obestridd fordran. Definitionen är av central betydelse för tillämpningen av förordningen. Enligt artikel 3.1 a och d skall en fordran anses som obestridd, om gäldenären uttryckligen har godkänt den genom att medge den eller genom en förlikning som godkänts av domstolen eller som ingåtts inför domstolen under förfarandet, eller om gäldenären uttryckligen har godkänt den i en officiell handling. I dessa situationer har gäldenären aktivt deltagit i en rättegång eller, i fråga om en officiell handling, i ett förfarande utanför domstol och uttryckligen medgivit att fordran är berättigad.

Enligt artikel 3.1 b skall en fordran anses som obestridd på basis av gäldenärens passivitet, om gäldenären aldrig har bestritt den i enlighet med relevanta processuella krav i ursprungsmedlemsstatens lagstiftning under domstolsförfarandet. I Finland följer av förordningen att en tredsdom som har meddelats med stöd av 5 kap. 13 § 1 mom. eller

14 § 2 mom. 1 punkten i rättegångsbalken skall anses som meddelad på basis av en obestridd fordran när en gäldenär som uppmanats att avge skriftligt svaromål inte har avgivit svaromålet inom utsatt tid, dvs. gäldenären har varit helt passiv i saken. En fordran är obestridd så som avses i förordningen också i ett sådant fall när en gäldenär inte i sitt svaromål har uppgett på vilka grunder han eller hon motsätter sig käromålet eller endast åberopar en grund som uppenbart saknar betydelse för målets avgörande, eftersom svaromålet inte uppfyller de processuella krav som i lagstiftningen i Finland ställs på svaromål. En grund som saknar relevans för målets avgörande kan inte ens om den bevisas leda till att ett käromål förkastas.

Enligt artikel 3.1 c i förordningen skall en fordran anses som obestridd, om gäldenären först har bestritt fordran under domstolsförfarandet men därefter inte har inställt sig personligen eller företrätts av ombud vid domstolsförhandlingen avseende denna fordran. Det förutsätts dock att ett sådant handlande innebär ett tyst godtagande av fordran eller av de förhållanden som görs gällande av borgenären enligt ursprungsmedlemsstatens lagstiftning. Också i de fall som avses i artikel 3.1 c anses en fordran således som obestridd på basis av gäldenärens passivitet. I Finland kan ett dispositivt tvistemål enligt 12 kap. 10 § 1 mom. i rättegångsbalken också senare under behandlingen avgöras genom en tredsdom, om svaranden utblir från förberedelsesammanträdet eller huvudförhandlingen. I dessa fall anses svaranden tyst ha godtagit fordran så som avses i förordningen.

Enligt artikel 3.2 skall förordningen även tillämpas på beslut som har utfärdats efter att talan har förts mot domar, inför domstol ingångna förlikningar eller officiella handlingar, vilka har intygats vara europeiska exekutionstitlar. I Finland betyder detta att även hovrättens dom kan intygats vara en europeisk exekutionstitel i ett sådant fall när en dom som har meddelats på basis av att käromålet har medgivits (RB 5 kap. 27 § 1 mom. 1 punkten) har intygats vara en europeisk exekutionstitel och svaranden har överklagat domen hos hovrätten genom besvär. Om ett mål i vilket en tredsdom, som intygats vara en europeisk exekutionstitel, har meddelats

på basis av svarandens passivitet efter återvinning behandlas på nytt och tingsrätten meddelar sin dom till förmån för käranden (RB 12 kap. 15 §), förlorar inte denna dom sin egenskap av europeisk exekutionstitel trots att saken visat sig vara t.o.m. mycket stridig. Likaså kan även en dom som hovrätten efter ändringssökande har meddelat till förmån för käranden och en eventuell dom som högsta domstolen meddelat till förmån för käranden intygas vara en europeisk exekutionstitel.

Artikel 4 i förordningen innehåller närmare definitioner av de begrepp som används i förordningen och preciserar således för sin del förordningens tillämpningsområde. Enligt punkt 2 i artikeln avses med fordran en fordran som avser betalning av ett bestämt penningbelopp och som är förfallen till betalning eller vars förfalldag anges i domen, den inför domstol ingångna förlikningen eller den officiella handlingen. I artikel 4.3 i förordningen definieras begreppet officiell handling. Med officiell handling avses sådana handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur som kan verkställas utan dom eller beslut och som förekommer i vissa av Europeiska unionens medlemsstater. Den finska lagstiftningen känner i dag inte till några sådana officiella handlingar. I artikel 4.3 b i förordningen ingår dock en bestämmelse enligt vilken med officiell handling även avses ett avtal om underhållsskyldighet som har ingåtts inför en administrativ myndighet eller bestyrkts av en sådan myndighet. Detta betyder att de avtal om underhållsbidrag som fastställs av de kommunala socialnämnderna i Finland anses som officiella handlingar vid tillämpningen av förordningen. I artikeln definieras också begreppen dom, ursprungsmedlemsstat, verkställighetsmedlemsstat och domstol som meddelat domen. I artikeln sägs att i Sverige avses vid summarisk process i mål om betalningsföreläggande med uttrycket domstol också svensk kronofogdemyndighet.

Europeisk exekutionstitel

Enligt artikel 5 i förordningen skall en dom som har intygats vara en europeisk exekutionstitel erkännas och verkställas utan exe-

kvaturförfarande och utan att det finns någon möjlighet att motsätta sig dess erkännande.

I artikel 6 bestäms om kraven för intyg om europeisk exekutionstitel. Kraven är fyra och de måste alla uppfyllas. En dom avseende en obestridd fordran som har meddelats i en medlemsstat skall på ansökan av borgenären av den domstol som har meddelat domen intygas vara en europeisk exekutionstitel, om

a) domen är verkställbar i ursprungsmedlemsstaten, och

b) domen inte strider mot reglerna om domstolsbehörighet i kapitel II avsnitt 3 och 6 i Bryssel I-förordningen, dvs. bestämmelserna om behörighet vid försäkringstvister och exklusiv behörighet, och

c) domstolsförfarandena uppfyllde de processuella minimikraven i kapitel III, när en fordran är obestridd i den mening som avses i artikel 3.1 b eller c, dvs. en tredskodom har meddelats mot en svarande på grund av utevaro, och

d) domen meddelades i den medlemsstat där gäldenären hade sin hemvist i den mening som avses i artikel 59 i Bryssel I-förordningen, i fall där 1) det är fråga om en tredskodom som meddelats mot en svarande på grund av utevaro och 2) den obestridda fordran rör ett konsumentavtal, och 3) gäldenären är konsumenten.

Enligt förordningen skall domen vara verkställbar i ursprungsmedlemsstaten. Däremot behöver domen inte ha vunnit laga kraft. I Finland är också domar som inte har vunnit laga kraft verkställbara fram till en viss punkt. Vid bedömningen av om en dom är verkställbar i den mening som avses i förordningen saknar det vanligtvis betydelse om verkställigheten av en icke-lagakraftvunnen nationell dom kan fullföljas eller inte. I dessa fall räcker det att domen kan verkställas provisoriskt eller i begränsad utsträckning. I Finland verkställs en tredskodom som inte har vunnit laga kraft såsom en lagakraftvunnen dom. Det är endast i sådana fall när en fullföljdsdomstol eller en domstol som behandlar en ansökan om återvinning helt förbjuder verkställigheten eller bestämmer att den skall avbrytas som en dom eller en tredskodom inte längre kan verkställas, och domarna i fråga är då inte heller längre verkställbara enligt förordningen.

I artikel 6.2 i förordningen sägs att när en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel har upphört att vara verkställbar eller dess verkställbarhet har upphävts eller begränsats, skall ett intyg där det anges att domen inte kan verkställas alls eller bara i begränsad utsträckning, vid varje ansökan till den domstol som har meddelat domen, utfärdas med hjälp av standardformuläret i bilaga IV. Ett beslut som har utfärdats efter att talan har förts mot en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel kan i enlighet med artikel 3.2 på ansökan intygas vara en europeisk exekutionstitel. Detta förutsätter enligt artikel 6.3 att beslutet är verkställbart i ursprungsmedlemsstaten. Intyget om att beslutet är en europeisk exekutionstitel utfärdas med hjälp av standardformuläret i bilaga V. Intyget i fråga ersätter det tidigare intyget. I punkt 3 i artikeln sägs inte uttryckligen vilken domstol som skall utfärda det ersättande intyget. Det är dock motiverat att anta att intyget i dessa fall utfärdas av fullföljdsdomstolen. Bestämmelsen i punkt 3 i artikeln påverkar inte punkt 2. Detta torde i praktiken innebära att ansökan om ett intyg över att verkställbarheten har upphävts eller begränsats enligt artikel 6.2 kan göras till den domstol som meddelat den ursprungliga domen, dvs. utfärdat det ursprungliga intyget, också i ett sådant fall när domen har upphävts i hovrätten med anledning av ändringssökande.

I artikel 7 bestäms om rättegångskostnader. När en dom inbegriper ett verkställbart beslut om rättegångskostnaderna, inklusive räntor, kan domen intygas vara en europeisk exekutionstitel även avseende kostnaderna. I dessa fall förutsätts det dock att gäldenären inte bestrider skyldigheten att bära sådana kostnader.

Enligt artikel 8 i förordningen kan ett intyg om europeisk exekutionstitel även utfärdas för delar av en dom. Detta kan ske t.ex. om käromålet gäller flera fordringar av vilka endast en uppfyller kriterierna för en obestridd fordran enligt förordningen.

I artikel 9 bestäms om utfärdande av intyget om europeisk exekutionstitel. Intyget innebär att domen s.a.s. "certifieras" som europeisk exekutionstitel genom ett intyg som utfärdas med hjälp av standardformuläret i bilaga I till förordningen. Intyget skall utfärdas

på det språk som domen är avfattad på.

Artikel 10 i förordningen innehåller bestämmelser om rättelse eller återkallelse av intyget om europeisk exekutionstitel. Enligt artikel 10.4 får utfärdandet av ett intyg om europeisk exekutionstitel inte överklagas. I artikel 10.1 a sägs dock att intyget om europeisk exekutionstitel på ansökan till den domstol som meddelat domen kan rättas till, om det på grund av ett skrivfel eller liknande föreligger bristande överensstämmelse mellan domen och intyget. På motsvarande sätt kan intyget enligt artikel 10.1 b återkallas, när det är uppenbart att intyget beviljades felaktigt med beaktande av de krav som fastställs i förordningen. Enligt artikel 10.2 skall lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten tillämpas vid rättelse och återkallelse av intyget om europeisk exekutionstitel. I Finland finns det i dag inte någon nationell lagstiftning om rättelse eller återkallelse av sådana intyg som avses i förordningen. Enligt artikel 10.3 får en ansökan om rättelse eller återkallelse av ett intyg göras med hjälp av standardformuläret i bilaga VI. Bestämmelsen förpliktar inte till användning av formuläret.

Intyget om europeisk exekutionstitel skall enligt artikel 11 inte få någon annan verkan än den som följer av domens verkställbarhet.

Miniminormer för rättegångsförfarandet

För att säkerställa en rättvis rättegång bestäms i kapitel III i förordningen om de processuella minimikraven som skall vara uppfyllda för att en dom skall kunna intygas vara en europeisk exekutionstitel (artiklarna 12—19).

Enligt artikel 12.1 gäller miniminormerna domar avseende en fordran som är obestridd i den mening som avses i artikel 3.1 b eller c, dvs. i Finland tredskodomar som meddelats på grund av svarandens utevaro. Syftet med bestämmelserna om miniminormer är i första hand att säkerställa en behörig delgivning av handlingar i så god tid och på ett sådant sätt att en gäldenär om han eller hon så önskar har möjlighet att försvara sig.

I artikel 12.2 bestäms om tillämpning av miniminormerna när ett beslut som har utfärdats efter att talan har förts mot en dom inty-

gas vara en europeisk exekutionstitel. Enligt bestämmelsen skall dessa beslut som avses i artikel 3.2 i förordningen omfattas av miniminormerna, när villkoren i artikel 3.1 b eller c är uppfyllda. Detta betyder t.ex. att om hovrätten meddelar ett avgörande som uppfyller de kriterier som avses i artikel 3.1 b eller c mot en gäldenär som har uteblivit, skall avgörandet och det processuella förfarandet uppfylla miniminormerna i kapitel III för att avgörandet skall kunna intygas vara en europeisk exekutionstitel.

Miniminormerna gäller godtagbara delgivningssätt (artiklarna 13—15), vederbörlig underrättelse till gäldenären om fordran och om de åtgärder som måste vidtas för att bestrida fordran (artiklarna 16 och 17) samt rätten till förnyad prövning i undantagsfall (artikel 19). I kapitel III finns också bestämmelser om avhjälpande av att miniminormerna inte har iakttagits (artikel 18).

De delgivningssätt som används i Finland uppfyller miniminormerna enligt förordningen. Det enda undantaget är den delgivning genom kungörelse som avses i 11 kap. 9 § 1 mom. i rättegångsbalken. Även den information som ges svaranden i den stämning som avses i 5 kap. 8—12 § i rättegångsbalken uppfyller kraven enligt artiklarna 16 och 17 i förordningen.

Enligt artikel 19 i förordningen kan en dom som faller inom tillämpningsområdet för kapitel III endast intygas vara en europeisk exekutionstitel, om gäldenären enligt ursprungsmedlemsstatens lagstiftning har rätt att ansöka om förnyad prövning av domen. Enligt punkt 1 a i artikeln gäller detta dock endast när stämningsansökan eller motsvarande handling eller, i förekommande fall, en kallelse till domstolsförhandling har delgivits gäldenären på något av de sätt som föreskrivs i artikel 14, och delgivning utan gäldenärens förskyllan inte har skett i så god tid att denne hade möjlighet att förbereda sitt svaromål. På motsvarande sätt skall en dom enligt artikel 19.1 b kunna tas till förnyad prövning, när gäldenären utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller exceptionella omständigheter. I bägge fallen förutsätts det dessutom att gäldenären vidtar åtgärder utan dröjsmål. Bestämmelsen påverkar inte medlemsstater-

nas möjlighet att bevilja förnyad prövning av en dom under mer generösa villkor än de som anges ovan.

När en domstol har meddelat ett avgörande på grund av gäldenärens utevaro så som anges i artikel 3.1 b eller c, skall gäldenären i de situationer som avses i artikel 19.1 ha möjlighet till förnyad prövning av avgörandet för att detta skall kunna intygas vara en europeisk exekutionstitel. I Finland leder en gäldenärs passivitet i tingsrätten till att en tredskodom meddelas. Återvinning kan sökas inom 30 dagar efter att sökanden bevisligen har fått del av tredskodomen (RB 12 kap. 15 §). Enligt finsk lag är möjligheten till återvinning således betydligt mer omfattande än vad miniminormerna enligt artikel 19 i förordningen förutsätter. Dessutom står de extraordinära rättsmedlen enligt rättegångsbalkens 31 kap. till förfogande.

Om en gäldenär inte har möjlighet att ansöka om förnyad prövning av en dom som grundar sig på gäldenärens passivitet i de fall som avses i artikel 19, kan ett intyg om europeisk exekutionstitel inte utfärdas.

Verkställighet

I kapitel IV i förordningen bestäms om verkställighet (artiklarna 20—23). En dom som har intygats vara en europeisk exekutionstitel skall verkställas enligt samma villkor som en verkställbar dom som meddelats i verkställighetsmedlemsstaten. Verkställighetsförfarandet skall regleras av verkställighetsmedlemsstatens lagstiftning, utan att det påverkar bestämmelserna om verkställighet i förordningen. I Finland skall en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel således i princip verkställas som en lagakraftvunnen dom, med iakttagande av vad som föreskrivs om verkställighet av en lagakraftvunnen dom. Till den del förordningen innehåller särskilda bestämmelser om verkställighet tillämpas dessa i stället för de nationella bestämmelserna. Eftersom de bestämmelser om verkställighet och i synnerhet säkerhetsåtgärder som finns i förordningen inte till alla delar är förenliga med de nationella bestämmelserna, bör verkställighetsförfarandet kompletteras med nationella bestämmelser så

att såväl förordningens som den nationella lagstiftningens syfte uppnås i så hög grad som möjligt.

I artikel 20.2 förtecknas de handlingar och översättningar som skall tillställas de verkställande myndigheterna i verkställighetsmedlemsstaten. Enligt punkt 3 i artikeln får ingen säkerhet krävas av en borgenär på den grunden att denne inte har hemvist eller vistelseort i verkställighetsmedlemsstaten.

Artikel 21 i förordningen möjliggör hinder mot verkställighet i vissa i praktiken mycket sällsynta situationer. Enligt punkt 1 i artikeln får verkställighet under vissa förutsättningar som anges i artikeln vägras, om den dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en medlemsstat eller i tredje land och om den tidigare domen meddelades rörande samma sak och mellan samma parter. I ovan nämnda situationer skall verkställighet på gäldenärens ansökan vägras av den behöriga domstolen i verkställighetsmedlemsstaten. Ansökan skall således göras till domstolen och inte till utmätningssmannen. I Finland finns det för närvarande inte någon uttrycklig bestämmelse om domstolsbehörighet som skulle kunna tillämpas i dessa fall.

Enligt artikel 21.2 får en dom eller ett intyg aldrig omprövas i sak av den domstol som behandlar ansökan om hinder mot verkställighet.

Eftersom förordningen inte innehåller några bestämmelser om följderna av att verkställighet vägras, skall finsk lag tillämpas i dessa situationer med stöd av artikel 20.1 första stycket i förordningen. Om verkställigheten av en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel vägras med stöd av artikel 21, upphör domen att vara verkställbar. Även ett anhängigt utskökningsärende upphör då att vara anhängigt så som anges i 2 kap. 15 § 1 mom. i utskökningslagen. Detta gäller även om domstolens avgörande om att vägra verkställighet överklagas.

Enligt artikel 22 skall förordningen inte påverka vissa avtal med tredje land.

Artikel 23 gäller vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet. Verkställbarheten av en europeisk exekutionstitel vilandeförklaras inte automatiskt för att domen har överklagats i ursprungsmedlemsstaten och

utgången av förfarandet ännu inte är klar. Om gäldenären i ursprungsmedlemsstaten har fört talan mot en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel, vilket inbegriper ansökan om förnyad prövning i enlighet med artikel 19, eller ansökt om rättelse eller återkallelse av ett intyg om europeisk exekutionstitel, möjliggör artikel 23 i förordningen däremot att den behöriga domstolen eller myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten på ansökan av gäldenären begränsar verkställighetsförfarandet till säkerhetsåtgärder, eller gör verkställigheten beroende av att det ställs en sådan säkerhet som domstolen eller myndigheten bestämmer, eller, när det föreligger exceptionella omständigheter, låter verkställighetsförfarandet vila. Bestämmelsen är dock inte bindande, utan myndigheterna har prövningsrätt. Prövningsrätten finns hos den som ansvarar för verkställigheten, dvs. i Finland hos utmätningssmannen. Utmätningssmannen är inte heller bunden av den åtgärd som gäldenären föreslår utan har till dessa delar motsvarande prövningsrätt som den nationella domstolen när denna beslutar om begränsande åtgärder.

Verkställigheten av en dom som inte har vunnit laga kraft får i Finland avbrytas av den domstol som behandlar besvär som anförs över domen. Så är det i allmänhet också i de övriga medlemsstaterna. Om fullföljdsdomstolen beslutar att avbryta verkställigheten av en dom är domen inte längre verkställbar, eftersom verkställbarheten har upphävts eller begränsats så som avses i artikel 6.2 i förordningen. Den domstol som har meddelat den dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel skall då på ansökan ge gäldenären ett intyg där det anges att verkställbarheten har upphävts eller begränsats med anledning av ändringssökande. Gäldenären kan därefter tillställa utmätningssmannen i verkställighetsmedlemsstaten intyget, varefter utmätningssmannen på motsvarande sätt upphäver eller begränsar verkställigheten enligt vad som anges närmare i intyget. Av bestämmelsen i förordningen följer att utmätningssmannen i Finland kan tillställas ett förordnande om att verkställigheten skall avbrytas direkt av den utländska domstolen, genom förmedling av en part. Detta är inte möjligt enligt Bryssel I-förordningen. Enligt

artikel 43 i Bryssel I-förordningen är det den domstol som behandlar exekvaturärendet som är behörig att avbryta verkställigheten.

Enligt artikel 23 i förordningen kan en gäldenär också hos den behöriga domstolen eller myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten ansöka om åtgärder som begränsar verkställigheten. I Finland är utmätningsmannen så som sagts ovan den behöriga myndigheten i verkställighetsärenden, och ansökan om åtgärder för vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet enligt artikel 23 görs till denne.

I förordningen anges följande åtgärder för vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet:

a) Verkställighetsförfarandet begränsas till säkerhetsåtgärder. Förordningen tillämpas endast på penningfordringar. Bestämmelsen skulle således i Finland göra det möjligt för utmätningsmannen att på ansökan av gäldenären belägga gäldenärens egendom med kvarstad i den utsträckning som behövs för att säkerställa borgenärens fordran. Eftersom det är gäldenären som tar initiativet till att begränsa verkställigheten till säkerhetsåtgärder, kan bestämmelserna i utsökningslagen och i rättegångsbalkens 7 kap. tillämpas endast i begränsad omfattning. I 2 kap. 18 § 1 mom. i utsökningslagen sägs att vad som i 7 kap. i utsökningslagen bestäms om säkerhet gäller beslut om säkringsåtgärder, oberoende av om beslutet har vunnit laga kraft. Enligt 7 kap. 16 § i utsökningslagen får ett beslut om en säkringsåtgärd inte verkställas, om inte sökanden ställer pant hos utmätningsmannen eller säkerhet för den skada som åtgärden kan åsamka motparten. Bakgrunden till bestämmelserna om säkerhet när det gäller säkringsåtgärder är att det i beslutet om säkringsåtgärd inte ens är fråga om ett icke-lagakraftvunnet avgörande i huvudsaken utan endast om att ta tillvara en rättighet som sökanden sannolikt har. Artikel 23 i förordningen gäller en annorlunda situation. Verkställigheten avser en dom som inte har vunnit laga kraft, och det är gäldenären som ansöker om att begränsa verkställigheten till säkerhetsåtgärder. Av detta följer att t.ex. de bestämmelser om säkerhet som hänför sig till de nationella säkerhetsåtgärderna inte kan tillämpas. Borgenären åläggs i princip inga

skyldigheter när det bestäms om kvarstad med stöd av artikel 23 a i förordningen. Eventuella extra kostnader som kvarstaden medför hänförs till kostnaderna för verkställigheten och ersätts även de av sökanden, dvs. gäldenären, om den dom som verkställs inte ändras till följd av talan. Om domen upphävs eller ändras på grund av talan, skall den borgenär som har ansökt om verkställighet i enlighet med 2 kap. 17 § i utsökningslagen ersätta gäldenären för de skador denne åsamkats.

b) Verkställigheten görs beroende av att det ställs en sådan säkerhet som domstolen eller myndigheten bestämmer. Eftersom bestämmelsen gäller förutsättningarna för verkställighet skall säkerheten ställas av sökanden. Den begränsande åtgärden innebär en skyldighet för den som ansökt om verkställighet. I Finland är det utmätningsmannen som bestämmer om skyldighet att ställa säkerhet och säkerhetens storlek. Utmättningsmannen kan således med stöd av den ifrågavarande bestämmelsen på gäldenärens ansökan ålägga borgenären att ställa säkerhet för att verkställigheten skall fortsätta. Eftersom det är borgenären som är skyldig att ställa säkerhet kan vad som i utsökningslagen bestäms om säkerhet i i tillämpliga delar tillämpas som ett komplement till förordningen. Eftersom något annat inte bestäms i förordningen kan verkställigheten slutföras efter det att säkerhet enligt punkt b i artikeln har ställts.

c) Verkställighetsförfarandet får vila om det föreligger exceptionella omständigheter. Enligt förordningen är det möjligt att låta verkställigheten vila när det föreligger exceptionella omständigheter. Om det är övervägande sannolikt att talan kommer att leda fram, kan kriterierna för att låta verkställigheten vila anses vara uppfyllda. Det kan emellertid vara svårt för en utmätningsman i Finland att bedöma utgången av ett besvärshandling som är anhängigt i en annan medlemsstat. I dessa situationer vore det kanske bättre om utmätningsmannen uppmanade gäldenären att ansöka om vilandeförklaring hos fullföljdsdomstolen och/eller begränsade verkställigheten på något av de sätt som anges i punkt a eller b i artikeln. Förordningen innehåller inte närmare bestämmelser om vilandeförklaring eller hur länge ett förordnan-

de om vilandeförklaring är i kraft. I Finland gäller ett förordnande om avbrott enligt 9 kap. 16 § i utskökningslagen till dess att den domstol som har meddelat förordnandet har avgjort ändringsansökan. Vid tillämpningen av förordningen skulle detta betyda att förordnandet skulle vara i kraft tills den domstol som behandlar saken bestämmer annorlunda så som anges i artikel 6.2 i förordningen, eller tills den som ansökt om verkställighet har tillställt utmätningssmannen ett intyg enligt artikel 6.3 där det anges att det beslut som har utfärdats med anledning av talan är verkställbart i ursprungsmedlemsstaten.

Utmätningssmannen väljer den av de i punkterna a—c nämnda åtgärderna för vilandeförklaring eller begränsning av verkställigheten som är lämpligast i det aktuella fallet.

Eftersom det i förordningen föreskrivs om åtgärder för vilandeförklaring och begränsning av verkställighet, kan de motsvarande nationella bestämmelserna inte tillämpas. Det är således inte möjligt att vid verkställigheten av en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel tillämpa t.ex. den bestämmelse i 2 kap. 5 § 3 mom. i utskökningslagen som förhindrar att medel som influtit vid verkställigheten av en icke-lagakraftvunnen tingsrättsdom som gäller betalningsskyldighet redovisas utan säkerhet. Verkställigheten kan begränsas endast i de situationer som avses i artikel 23 och på de sätt som anges där.

Artikel 24 i förordningen innehåller bestämmelser om förlikningar som ingåtts inför domstol. I punkt 3 i artikeln anges till vilka delar de övriga bestämmelserna i förordningen skall tillämpas på förlikningar. T.ex. tillämpas bestämmelserna om miniminormer för rättegångsförfarandet i kapitel III inte på förlikningar, liksom inte heller de i artikel 6.1 angivna kraven för att en dom skall intygas vara en europeisk exekutionstitel.

Artikel 25 i förordningen gäller officiella handlingar. Enligt punkt 1 i artikeln skall en officiell handling intygas vara en europeisk exekutionstitel av den myndighet som utsetts av ursprungsmedlemsstaten. Medlemsstaterna får således bestämma om samma myndighet som upprättat en officiell handling också skall intyga att handlingen är en europeisk exekutionstitel eller om uppgiften skall skötas t.ex. av en domstol. I punkt 3 i artikeln

anges till vilka delar de övriga bestämmelserna i förordningen skall tillämpas på officiella handlingar.

Övriga bestämmelser

Artikel 26 i förordningen innehåller en övergångsbestämmelse. Bestämmelserna i förordningen skall endast tillämpas på domar som meddelats, på förlikningar som godkänts eller ingåtts inför domstol och på handlingar som formellt upprättats eller registrerats som officiella handlingar efter förordningens ikraftträdande. Förordningen trädde i kraft den 21 januari 2005.

Enligt artikel 27 utgör förordningen ett alternativ till Bryssel I-förordningen. En borger kan välja antingen ett intyg om en europeisk exekutionstitel eller en verkställighetsförklaring enligt Bryssel I-förordningen.

I artikel 28 i förordningen anges för sin del förordningens förhållande till rådets förordning (EG) nr 1348/2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EG:s delgivningsförordning). Förordningen skall inte påverka tillämpningen av EG:s delgivningsförordning.

I artikel 29 i förordningen föreskrivs om skyldighet för medlemsstaterna att informera allmänhet och jurister om de olika förfarandena för verkställighet, särskilt genom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område, vilket inrättades genom rådets beslut 2001/470/EG.

Enligt artikel 30 i förordningen skall medlemsstaterna till kommissionen meddela de förfaranden som enligt artikel 10.2 tillämpas på rättelse och återkallelse av intyget om europeisk exekutionstitel och det förfarande för förnyad prövning som avses i artikel 19.1, de språk som godkänns i översättningar av intyg samt de myndigheter som enligt artikel 25 i förordningen får intyga att en officiell handling är en europeisk exekutionstitel. Också alla ändringar av dessa uppgifter skall meddelas till kommissionen.

Artiklarna 31—33 i förordningen innehåller slutbestämmelser. Förordningen trädde i kraft den 21 januari 2005 men tillämpas fullt ut först fr.o.m. den 21 oktober 2005.

3. Målsättning och de viktigaste förslagen

Tillämpningen av förordningen om den europeiska exekutionstiteln förutsätter kompletterande nationella bestämmelser, eftersom en del frågor enligt förordningen skall avgöras på nationell nivå. Genom den föreslagna lagstiftningen kompletteras bestämmelserna i förordningen till nödvändiga delar. Man har strävat efter att göra bestämmelserna tydliga och klara så att de skall underlätta tillämpningen av förordningen i så hög grad som möjligt.

Europaparlamentets och rådets förordning är i enlighet med gemenskapsrätten i kraft som sådan och får inte förklaras eller preciseras genom nationell normgivning. En förordning får i allmänhet inte skrivas om eller på något annat sätt införlivas i den nationella lagstiftningen. En förordning kan dock kräva kompletterande nationella bestämmelser.

Förordningstextens innehåll skall tolkas av de domstolar och myndigheter som tillämpar förordningen. I sista hand svarar Europeiska gemenskapernas domstol för tolkningen av bestämmelserna i förordningen. EG-domstolen kan på begäran av en nationell domstol meddela ett bindande förhandsavgörande i ett enskilt mål som är anhängigt i den nationella domstolen. När det gäller författningar som grundar sig på avdelning IV i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen får enligt artikel 68.1 i det nämnda fördraget ett sådant förhandsavgörande endast begäras av en nationell domstol mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning. Av detta följer att det i Finland endast är högsta domstolen som får begära förhandsavgörande om tolkningen av bestämmelserna i förordningen.

I denna regeringsproposition har man försökt utreda till vilka delar den gällande lagstiftningen i Finland generellt uppfyller minimikraven enligt förordningen. Dessutom granskas bestämmelserna i förordningen med hänsyn till hur de passar in i den rättsliga miljön i Finland. Förordningens tolkning överläts på lagtillämparen.

Artikel 10 i förordningen innehåller bestämmelser om rättelse och återkallelse av in-

tyget om europeisk exekutionstitel. Förfarandet för rättelse och återkallelse skall dock till vissa delar bestämmas i den nationella lagstiftningen. Den gällande lagstiftningen i Finland innehåller inte några allmänna bestämmelser om rättelse av fel i ett intyg om en dom eller ett beslut av en förvaltningsmyndighet eller om återkallelse av ett sådant intyg. Det behövs därför nationella bestämmelser om saken. I den gällande nationella lagstiftningen finns det bestämmelser om rättelse av fel i ett avgörande av en domstol eller en förvaltningsmyndighet. Dessa bestämmelser kunde i tillämpliga delar tillämpas åtminstone vid rättelse och eventuellt också vid återkallelse av ett intyg om en exekutionstitel. Eftersom det i förordningen dock till vissa delar föreskrivs om förfarandet för rättelse och återkallelse av intyg och de gällande nationella bestämmelserna hur som helst skulle kunna tillämpas endast i begränsad omfattning, föreslås det att särskilda bestämmelser om förfarandet för såväl rättelse som återkallelse av intyg tas in i lagen. Förebilden för bestämmelserna är rättegångsbalkens 24 kap. 10 §, som gäller rättelse av skriv- och räknefel i en dom eller andra fel som kan jämföras med dem. För att de föreslagna bestämmelserna skall utgöra helheter som är lätta att tillämpa har i dem också skrivits in vad som i förordningen bestäms om förfarandet för rättelse eller återkallelse av ett intyg.

I den lag som kompletterar förordningen bör också tas in en bestämmelse om översättningar av intyget om europeisk exekutionstitel. I lagen föreslås en bestämmelse om att en borgenär som ansöker om verkställighet i Finland kan lämna en översättning av intyget om europeisk exekutionstitel förutom till finska eller svenska också till engelska, eftersom man i Finland allmänt behärskar detta språk. Detta är ändamålsenligt eftersom en översättning till finska eller svenska kan vålla problem i många medlemsstater och översättningarnas kvalitet kan bli bristfällig. På detta sätt försöker man ytterligare underlätta verkställigheten i Finland av sådana domar avseende obestridda fordringar som meddelats i en annan medlemsstat.

I artikel 21 i förordningen föreskrivs om hinder mot verkställighet av en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel när

domen är oförenlig med en dom som har meddelats tidigare. Verkställigheten skall vägras av den behöriga domstolen i verkställighetsmedlemsstaten. I Finland finns det inte några entydiga bestämmelser om den behöriga nationella domstolen i dessa ärenden. I lagen föreslås därför en bestämmelse enligt vilken den behöriga tingsrätten skall bestämmas utifrån gäldenärens bonings- eller hemort. Om gäldenären inte har bonings- eller hemort i Finland är den behöriga domstolen Helsingfors tingsrätt.

I artikel 23 i förordningen sägs att den behöriga domstolen eller myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten på ansökan av gäldenären får begränsa verkställigheten eller låta den vila. I Finland är det inte en domstol som ansvarar för verkställigheten av en verkställbar dom, utan utsökningsärendena behandlas av utmätningsmannen, som är behörig myndighet. För tydlighetens skull föreslås det att en bestämmelse om detta tas in i den lag som kompletterar förordningen. Eftersom beslutsfattandet i dessa ärenden vanligtvis förutsätter särskild sakkunskap, sägs det också i bestämmelsen att utmätningsmannen själv skall besluta om åtgärder för vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet.

Enligt artikel 25 i förordningen skall en officiell handling intygas vara en europeisk exekutionstitel av den myndighet som utsetts av medlemsstaten. Bestämmelserna om officiella handlingar i förordningen tillämpas i Finland på de avtal om underhållsbidrag som fastställs av kommunernas socialnämnder. Samtliga dessa avtal uppfyller kriterierna för obestridda fordringar i förordningen, dvs. att gäldenären uttryckligen har godkänt fordran i en officiell handling. Det finns inte några vägande skäl för att intyget i dessa fall skulle utfärdas av t.ex. tingsrätten. I lagen föreslås därför en bestämmelse om att en sådan officiell handling som avses i förordningen i Finland intygas vara en europeisk exekutionstitel av den myndighet som har upprättat eller fastställt handlingen. Bestämmelser om den myndighet som intygar att ett avtal om underhållsbidrag är en europeisk exekutionstitel vore möjligt att utfärda genom förordning av statsrådet. Eftersom de övriga bestämmelserna som kompletterar förordningen föreslås

bli intagna i den nu föreslagna lagen, vore det dock klarare om även denna bestämmelse fogades till lagen.

4. Propositionens konsekvenser

Propositionen möjliggör den praktiska tillämpningen i Finland av förordningen om den europeiska exekutionstiteln.

När förordningen träder i kraft åläggs främst tingsrätterna en skyldighet att börja behandla ansökningar om intyg om att sådana domar som uppfyller kraven i förordningen, i första hand tredskodomar, är europeiska exekutionstitlar, med hjälp av de standardformulär som finns som bilaga till förordningen. Samma skyldighet åligger även de högre rättsinstanserna samt kommunernas socialnämnder till den del det är fråga om sådana avtal om underhållsbidrag som avses i förordningen.

Förordningens allmänna tillämpningsområde motsvarar tillämpningsområdet för Bryssel I-förordningen, och de ovan nämnda instanserna är redan i dag skyldiga att i enlighet med artikel 54 i Bryssel I-förordningen på standardformuläret i bilaga V till den nämnda förordningen utfärda intyg om domar och förlikningar inför domstol. Domstolarnas arbetsbörda väntas således inte öka till följd av att förordningen träder i kraft. Det samma gäller socialnämnderna, eftersom dessa på samma sätt är skyldiga att utfärda intyg om fastställda avtal om underhållsbidrag på standardformuläret i bilaga VI till Bryssel I-förordningen. Rättelsen och återkallelsen av intyg om europeisk exekutionstitel är däremot nytt i den finska lagstiftningen. Förfarandet kan för sin del i någon mån orsaka domstolarna och socialnämnderna extra arbete. Eftersom antalet ärenden som gäller rättelse eller återkallelse sanolikt kommer att vara litet kan de skötas av den nuvarande personalen.

Domar, inför domstol ingångna förlikningar och officiella handlingar som intygats vara europeiska exekutionstitlar kan verkställas direkt, och ansökan om verkställighet görs direkt till utsökningsmyndigheten. Enligt förordningen får utsökningsmyndigheten under vissa förutsättningar begränsa verkställigheten eller låta den vila. Dessa åtgärder

kommer förmodligen att kräva en grundligare prövning än normalt i sådana fall när det är fråga om verkställighet av en utländsk dom. När förordningen träder i kraft kommer således utsökningsmyndigheternas arbete sannolikt att öka något. Eftersom antalet internationella utsökningsärenden tills vidare har varit relativt litet, kan den större arbetsbördan dock skötas av den nuvarande personalen.

Enligt propositionen är utmätningssmannen skyldig att ta emot en översättning till engelska av ett intyg om att en dom som meddelats, en förlikning som ingåtts inför domstol eller en officiell handling som utfärdats i en annan medlemsstat är en europeisk exekutionstitel. Detta kan i någon mån öka kostnaderna för översättning inom justitieministeriets förvaltningsområde.

5. Beredningen av propositionen

Propositionsutkastet har beretts i en arbetsgrupp som justitieministeriet tillsatte den 18 januari 2005. I arbetsgruppen var förutom justitieministeriet även Helsingfors tingsrätt, exekutionsverket i Helsingfors härad och Finlands Advokatförbund företrädna.

Utlåtande om propositionsutkastet begär-

des av 26 myndigheter, domstolar och organisationer. Remissinstanserna förhöll sig i huvudsak positivt till utkastet och ansåg att den föreslagna lagen är nödvändig. Riksdagens justitieombudsman ansåg i sitt utlåtande att lagen bör kompletteras med en bestämmelse om att en part har rätt att få en skriftlig översättning till finska eller svenska av ett engelskspråkigt intyg om en europeisk exekutionstitel.

6. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll

Enligt artikel 30 i förordningen skall medlemsstaterna fr.o.m. den 21 januari 2005 till kommissionen meddela de förfaranden som enligt artikel 10.2 tillämpas på rättelse och återkallelse av intyget om europeisk exekutionstitel och det förfarande för förnyad prövning som avses i artikel 19.1, de språk som godkänns i översättningar av intyg samt de myndigheter som enligt artikel 25 i förordningen får intyga att en officiell handling är en europeisk exekutionstitel. Också alla ändringar av dessa uppgifter skall meddelas till kommissionen.

DETALJMOTIVERING

1. Lagförslag

1 §. Tillämpningsområde. Paragrafen innehåller en bestämmelse om lagens tillämpningsområde. Av bestämmelsen framgår att i lagen utfärdas bestämmelser om tillämpningen i Finland av förordningen om den europeiska exekutionstiteln. Bestämmelserna i lagen skall tillämpas när den nämnda förordningen blir tillämplig.

2 §. Rättelse av fel i ett intyg om europeisk exekutionstitel. Enligt artikel 10.4 i förordningen får utfärdandet av ett intyg om europeisk exekutionstitel inte överklagas. Enligt punkt 1 a i artikeln får intyget om europeisk exekutionstitel på ansökan till den domstol som meddelat domen dock rättas till, om det på grund av ett skrivfel eller liknande föreligger bristande överensstämmelse mellan domen och intyget.

Enligt artiklarna 24.3 och 25.3 skall artikel 10 i förordningen i tillämpliga delar gälla inför domstol ingångna förlikningar och officiella handlingar som avses i förordningen. Bestämmelsen om rättelse tillämpas i Finland på domar och förlikningar som ingåtts inför domstol. I Finland finns inget förfarande för upprättande eller registrering av handlingar som officiella handlingar så som avses i artikel 4.3 a. De officiella handlingar som avses i förordningen är sådana handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur som förekommer i vissa länder på kontinenten, bl.a. Estland, och som kan verkställas utan dom eller domstolsbeslut. I många stater där det finns ett särskilt notarieväsende bestyrks handlingarna av en notarie så att de får "officiell" status. Enligt artikel 4.3 b i förordningen avses med officiell handling dock även ett avtal om underhållsskyldighet som har ingåtts inför en administrativ myndighet eller bestyrks av en sådan myndighet. Förordningen och dess bestämmelse om rättelse tillämpas således i Finland på avtal om underhållsbidrag som fastställts av socialnämnden.

Enligt artikel 10.2 i förordningen skall lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten tilläm-

pas vid rättelse av ett intyg. Den gällande lagen i Finland innehåller inte några allmänna bestämmelser om rättelse av fel i ett intyg om en dom eller ett beslut av en förvaltningsmyndighet. I 24 kap. 10 § i rättegångsbalken föreskrivs om rättelse av skriv- och räknefel eller andra klara fel som kan jämföras med dem i allmänna domstolars domar. I 51—53 § i förvaltningslagen (434/2003) föreskrivs om rättelse av fel i ett beslut av en förvaltningsmyndighet.

De ovan nämnda bestämmelserna om rättelse skulle kunna tillämpas vid rättelse av de intyg som avses i förordningen, men endast i begränsad utsträckning. Detta beror på att förordningen i sig innehåller ingående bestämmelser om rättelse och förfarandet vid rättelse. Bestämmelsen i förordningen är bindande. En domstol eller myndighet skall således rätta ett intyg när de villkor som anges i artikeln är uppfyllda (jfr. förvaltningslagens 52 § 1 mom., enligt vilket initiativ skall tas eller yrkande på rättelse av ett fel framställas inom fem år från det att beslutet fattades). Rättelsen kan endast göras på ansökan. Ett intyg kan inte rättas på tjänstens vägnar, vilket är möjligt enligt både rättegångsbalken och förvaltningslagen. Även i övrigt skulle bestämmelserna om rättelse av domar och beslut vara alltför mångfasetterade med tanke på att de skall tillämpas i en situation där felet enbart består i att innehållet i en dom, förlikning eller ett avtal har kopierats felaktigt på det standardformulär som intyget grundar sig på.

I lagen föreslås en uttrycklig bestämmelse om rättelse av fel i ett intyg. För klarhetens skull hänvisas i bestämmelsen inte till de gällande bestämmelserna om rättelse av skrivfel i domstolars och förvaltningsmyndigheters avgöranden.

Paragrafens *1 mom.* motsvarar till sitt innehåll artikel 10.1 a. Bestämmelsen har formulerats på ett något annorlunda sätt än artikeln. Detta beror dels på att hänvisningarna i artiklarna 24.3 och 25.3 har skrivits in i momentet, dels på att paragrafen gäller endast rättel-

se och inte återkallelse av intyg. I sak skiljer sig bestämmelserna dock inte från varandra. Bestämmelsen i förordningen skall således tillämpas om ett intyg som utfärdats med stöd av förordningen inte stämmer överens med den bakomliggande domen, inför domstol ingångna förlikningen eller officiella handlingen. Domstolen eller någon annan myndighet skall på ansökan rätta ett fel i ett intyg som den har utfärdat. I Finland är kommunens socialnämnd för närvarande den enda andra myndighet som kan komma i fråga vid tillämpningen av bestämmelsen.

I 2 mom. konstateras att en ansökan om rättelse får göras med hjälp av standardformuläret i bilaga VI till förordningen. Bestämmelsen finns i artikel 10.3 i förordningen, och den föreslås för tydlighetens skull bli intagen i paragrafen. Det är inte obligatoriskt att använda formuläret. Ansökan får således också vara fritt formulerad och göras t.ex. i form av en skriftlig begäran eller ett skriftligt yrkande om rättelse.

I momentet sägs också att en rättelse skall antecknas på det ursprungliga intyget. En motsvarande bestämmelse finns i rättegångsbalkens 24 kap. 10 § 2 mom., enligt vilket en rättelse skall antecknas i domen samt i den kopia eller det exemplar av domen som har getts parten. Intyget om europeisk exekutionstitel utfärdas i allmänhet i ett exemplar som ges i original till den part som har begärt det, dvs. borgenären. Om det ursprungliga intyget av en eller annan orsak inte återfås utfärdas ett nytt, rättat intyg. Det nya intyg som utfärdas ersätter det tidigare intyget. Detta kan antecknas på intyget. Intyget sänds till den ursprungliga mottagaren.

Den domstol eller myndighet som har utfärdat intyget behåller en kopia av det. Andra parter, dvs. i praktiken gäldenärer, får på begäran en kopia av intyget. Om intyget rättas får domstolen eller myndigheten en ny kopia. I mån av möjlighet skall också en part som begärt en kopia av det ursprungliga intyget underrättas om rättelsen, t.ex. genom att parten tillställs en kopia av det rättade intyget. Uppgifter om vem som har begärt att få en kopia registreras inte t.ex. i tingsrätterna. Därför kan det i praktiken vara svårt att veta till vem man skall sända en kopia av ett rättat intyg.

Om en dom som har intygats vara en europeisk exekutionstitel har överklagats, skall enligt 2 mom. även fullföljdsdomstolen underrättas om rättelsen.

I paragrafen föreslås inte någon bestämmelse om att parterna skall höras med anledning av en rättelse. Detta beror på att rättelsen endast gäller sådana situationer när det avgörande som intyget grundar sig på har kopierats felaktigt i intyget. Det är således inte fråga om rättelse av innehållet i en dom eller något annat avgörande, och det finns därför inte något behov av att höra parterna. Också i sådana fall när det är gäldenären som har ansökt om rättelse görs rättelsen i princip i det ursprungliga intyget som utfärdats till borgenären.

Enligt artikel 30.1 a skall medlemsstaterna till kommissionen meddela de förfaranden för rättelse och återkallelse av domar som avses i artikel 10.2. För rättelseförfarandets del kommer Finland att meddela vad som bestäms i 2 § i den föreslagna lagen.

3 §. Återkallelse av ett intyg om europeisk exekutionstitel. Såsom konstaterats i motiveringen till 2 § får enligt artikel 10.4 i förordningen utfärdandet av ett intyg om europeisk exekutionstitel inte överklagas. Enligt artikel 10.1 b i förordningen skall intyget om europeisk exekutionstitel på ansökan till den domstol som meddelat domen dock återkallas, när det är uppenbart att intyget beviljades felaktigt med beaktande av de krav som fastställs i förordningen. Bestämmelsen gäller även förlikningar som ingåtts inför domstol och officiella handlingar.

Varken utfärdandet av ett intyg eller ett beslut om att inte utfärda intyg får överklagas. När ett intyg har utfärdats får saken på ansökan dock prövas på nytt, och intyget får återkallas om det är uppenbart att det beviljades felaktigt. Ansökan görs till den domstol eller annan myndighet som utfärdat intyget. Det är således fråga om ett slags rätt till förnyad prövning av saken. Denna begränsade möjlighet till förnyad prövning är resultatet av en kompromiss mellan de medlemsstater som förespråkade rätt att söka ändring och de som förespråkade ett förbud mot ändringssökande.

Det föreskrivs inte om någon särskild möjlighet till förnyad prövning i sådana situatio-

ner när en dom inte har intygats vara en europeisk exekutionstitel. Ett negativt beslut hindrar i praktiken dock inte borgenären från att begära intyg på nytt.

Enligt artikel 10.2 i förordningen skall lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten tillämpas vid återkallelse av ett intyg. I finsk lag finns det i dag inte några bestämmelser om återkallelse av ett intyg om en dom eller ett beslut av en förvaltningsmyndighet. I den nu föreslagna lagen föreslås det således en bestämmelse om saken.

Om det är uppenbart att intyget om att en dom, en inför domstol ingången förlikning eller en officiell handling är en europeisk exekutionstitel har beviljats på felaktiga grunder med beaktande av de krav som fastställs i förordningen, skall intyget enligt paragrafens *1 mom.* återkallas. Till sitt innehåll motsvarar bestämmelsen artikel 10.1 b i förordningen. Bestämmelsen har formulerats på ett något annorlunda sätt än artikeln. Detta beror på att hänvisningarna i artiklarna 24.3 och 25.3 har skrivits in i momentet. I sak skiljer sig bestämmelserna dock inte från varandra.

Det kan anses uppenbart att ett intyg har beviljats felaktigt t.ex. om fordran inte är obestridd i den mening som avses i artikel 3 i förordningen. I enlighet med vad som sägs i allmänna motiveringen kan en tredsdom som gäller betalning och som meddelats med stöd av 5 kap. 13 § eller 14 § 2 mom. 1 punkten i rättegångsbalken i regel intygats vara en europeisk exekutionstitel, eftersom det betalningskrav som domen grundar sig på skall anses obestridd i den mening som avses i artikel 3.1 b i förordningen. En tredsdom kan dock inte alltid intygats vara en europeisk exekutionstitel. En återkallelse kan bli aktuell t.ex. i sådana fall när intyget gäller en tredsdom som har meddelats med stöd av 5 kap. 14 § 2 mom. 2 eller 3 punkten i rättegångsbalken. I dessa situationer som avser löpande förbindelser är det inte fråga om att gäldenären i enlighet med bestämmelserna om rättegångsförfarandet i Finland aldrig skulle ha bestritt kärandens fordran så som förutsätts i artikel 3.1 b i förordningen. Svaranden har avgivit svaromål och har kunnat lägga fram relevanta skäl för att motsätta sig käromålet. Domstolen har emellertid efter att ha prövat saken konstaterat att de grunder för

bestridandet som har lagts fram inte överstiger sannolikhetsströskeln och därför meddelat en tredsdom. Det är således fråga om ett ärende som är stridigt också enligt de processuella bestämmelserna i Finland men i vilket en tredsdom dock under vissa förutsättningar kan meddelas i undantagsfall.

Återkallelse av ett intyg kan bli aktuell även när en tredsdom som har intygats vara en europeisk exekutionstitel har meddelats efter att stämningen har delgivits gäldenären genom något annat förfarande än ett sådant som avses i artikel 13 eller 14. I Finland gäller detta främst situationer där stämningen har delgivits svaranden genom kungörelse enligt 11 kap. 9 § 1 mom. i rättegångsbalken.

Även underlåtelse att iaktta vissa regler om domstolsbehörighet i Bryssel I-förordningen utgör hinder för att en dom intygats vara en europeisk exekutionstitel. Dessa behörighetsbestämmelser som anges i artikel 6.1 i förordningen om den europeiska exekutionstiteln gäller försäkringstvister, exklusiv behörighet och behörighet i fråga om konsumentavtal. Om den domstol som meddelat domen inte har varit behörig på basis av de ovan nämnda bestämmelserna, kan intyget om europeisk exekutionstitel återkallas.

Såsom sägs ovan i allmänna motiveringen kan enligt artikel 8 i förordningen ett intyg om en europeisk exekutionstitel utfärdas också för delar av en dom. Detta gäller t.ex. om talan avser flera fordringar men endast en av dem uppfyller kraven för obestridda fordringar i förordningen. Av detta följer att ett intyg i motsvarande situationer även kan återkallas partiellt.

Enligt artikel 10.1 b i förordningen förutsätts det för att ett intyg skall kunna återkallas att det är uppenbart att intyget beviljades felaktigt. Följaktligen skall intyget inte återkallas i oklara fall.

I det föreslagna *2 mom.* föreskrivs om ansökningsförfarandet. Bestämmelsen motsvarar artikel 10.3 i förordningen, och den föreslås bli fogad till paragrafen av tydlighets-skäl. För att ett intyg skall kunna återkallas förutsätts en uttrycklig ansökan till domstolen eller myndigheten. Bestämmelserna om ansökningsförfarandet är desamma för rättelse och återkallelse.

I 2 mom. ingår också en bestämmelse om rätt för den som har del i saken att bli hörd med anledning av en ansökan om återkallelse. När domstolen eller någon annan myndighet på nytt prövar förutsättningarna för ett intyg om en exekutionstitel skall de som har del i saken ges tillfälle att bli hörda. Med dem som har del i saken avses endast parterna i den ursprungliga processen. Borgenären skall i regel alltid ges tillfälle att bli hörd när en gäldenär har ansökt om återkallelse av ett intyg med stöd av artikel 10.1 b i förordningen. Det är endast i sådana fall när det är klart att de grunder som anges i ansökan inte uppfyller villkoren för återkallelse som det är uppenbart obehövt att ge borgenären tillfälle att bli hörd. Om borgenären själv ansöker om återkallelse av ett intyg behöver gäldenären i regel inte höras. Om återkallelsen inte påverkar någons rättigheter kan ett hörande anses vara uppenbart obehövt.

I 3 mom. föreskrivs att en återkallelse skall antecknas på det ursprungliga intyget. Dessutom föreskrivs det om de underrättelser som skall göras med anledning av återkallelsen. I regel skall en återkallelse antecknas på det ursprungliga intyget. Enligt bestämmelsen skall en part som har begärt en kopia av intyget om möjligt underrättas om återkallelsen. Om ändring har sökts i en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel skall även fullföljdsdomstolen underrättas om återkallelsen.

4 §. Översättningar. Paragrafen kompletterar förordningen med en bestämmelse om översättning av handlingar.

Enligt artikel 20.2 c i förordningen skall en borgenär som begär verkställighet av en dom vid behov lämna en översättning av intyget om europeisk exekutionstitel till det officiella språket i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken för domstolsförfaranden på den ort där verkställighet begärs, eller till ett annat språk som verkställighetsmedlemsstaten har uppgett att den godkänner. Enligt artikel 30.1 b i förordningen skall medlemsstaterna till kommissionen meddela de språk som de godkänt enligt artikel 20.2 c.

Enligt förordningen är en medlemsstat inte skyldig att godkänna översättningar av intyg

till andra språk än dess officiella språk. Bestämmelser om godkända översättningar finns i den lag (1153/2004) som kompletterar rådets förordning (EG) nr 2201/2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000. Enligt lagen i fråga godkänner Finland översättningar förutom till finska eller svenska också till engelska av vissa intyg om avgöranden som är direkt verkställbara.

Ett av syftena med att införa den europeiska exekutionstiteln är att förenkla verkställigheten så att en borgenär före det egentliga verkställighetsförfarandet kan agera fullt ut i ursprungsmedlemsstaten. Också intyget om exekutionstitel bör kunna översättas i den staten. Översättningen av intyg till finska eller svenska kunde dock i många fall vålla problem i medlemsstaterna och leda till en bristfällig kvalitet på översättningarna. Med tanke på dessa omständigheter är det ändamålsenligt att Finland meddelar att Finland förutom översättningar av intyget till finska och svenska även godkänner översättningar till engelska, som allmänt behärskas i Finland. Eftersom de finska myndigheterna i regel endast är skyldiga att ta emot handlingar på finska eller svenska, föreslås i paragrafen en uttrycklig bestämmelse om att utmätningssmannen kan tillställas en översättning till finska, svenska eller engelska av ett intyg om europeisk exekutionstitel.

Om ett intyg på engelska t.ex. till någon del är så oklart att utmätningssmannen i fråga inte utan svårigheter kan försäkra sig om dess exakta innehåll, skall intyget översättas till finska eller svenska på utskökningsmyndighetens bekostnad.

I förordningen bestäms inte om rätt för en gäldenär att få domar och intyg på ett språk som gäldenären behärskar. Detta beror på att förordningen endast innehåller bestämmelser om handlingar som skall tillställas myndigheter i andra medlemsstater. Enligt det nationella utskökningsystemet i Finland har en gäldenär dock redan i dag rätt att få uppgifter om ett verkställighetsärende på finska eller svenska.

När ett verkställighetsärende blir anhängigt tillställs en gäldenär i Finland ett sådant

meddelande om anhängighet som avses i 3 kap. 33 § i utsökningslagen (37/1895). Meddelandet innehåller bl.a. nödvändiga ärendehanteringsuppgifter. Med nödvändiga ärendehanteringsuppgifter avses de uppgifter som enligt 1 kap. 26 § 1 mom. 1 punkten i utsökningslagen registreras i utsökningsregistret. I utsökningsregistret registreras bl.a. uppgifter om fordran och utsökningsgrunden. Uppgifterna registreras på finska eller svenska, och även meddelandet om anhängighet görs på något av dessa språk. En gäldenär har dessutom rätt att på begäran få en utskrift av uppgifterna i det ovan nämnda registret och enligt 11 § i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) att ta del av innehållet i även andra handlingar som hänför sig till saken. I praktiken kommer uppgifterna att lämnas genom att gäldenären på begäran får en fotokopia av utsökningsgrunden, dvs. den dom som meddelats, den förlikning som ingåtts inför domstol eller den officiella handling som upprättats i den andra medlemsstaten, samt av intyget om europeisk exekutionstitel och en eventuell översättning av det. Om ett engelskspråkigt intyg på begäran av utmätningsmannen har översatts till finska eller svenska får gäldenären också en kopia av översättningen.

Om ett intyg om europeisk exekutionstitel har översatts till engelska och en gäldenär meddelar att han eller hon inte behärskar språket tillräckligt väl och att uppgifterna i meddelandet om anhängighet enligt gäldenärens mening är otillräckliga, skall utmätningsmannen enligt principerna om tolkning i 3 kap. 110 § i utsökningslagen muntligt översätta innehållet i intyget för gäldenären eller låta översätta intyget till finska eller svenska. Kostnaderna för översättningen skall bäras av den myndighet som ansvarar för verkställigheten.

5 §. Behörighet avseende oförenliga domar. Artikel 21 i förordningen gäller hinder mot verkställighet av en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel. Enligt punkt 1 i artikeln skall verkställighet på gäldenärens ansökan vägras av den behöriga domstolen i verkställighetsmedlemsstaten, om den dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en medlemsstat eller

i tredje land, om den tidigare domen meddelades rörande samma sak och mellan samma parter, och den tidigare domen meddelades i verkställighetsmedlemsstaten eller uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i verkställighetsmedlemsstaten, och den omständighet som gör domarna oförenliga inte åberopades och inte kunde ha åberopats som en invändning under domstolsförfarandet i ursprungsmedlemsstaten.

Enligt artikeln skall verkställighet i de ovan nämnda situationerna på gäldenärens ansökan vägras av den behöriga domstolen i verkställighetsmedlemsstaten. En särskild ansökan om att verkställighet skall vägras skall således lämnas in till domstolen och inte till den utmätningsman som svarar för verkställigheten av den dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel.

I Finland finns det inte sedan tidigare någon forumbestämmelse som skulle ange den behöriga domstolen i de ärenden som avses i artikel 21.1. Det behövs således särskilda bestämmelser om saken.

I paragrafen föreslås en bestämmelse enligt vilken det är tingsrätten på gäldenärens bonings- eller hemort eller, om gäldenären inte har bonings- eller hemort i Finland, Helsingfors tingsrätt som skall pröva en ansökan om att verkställighet skall vägras på den grunden att domen såsom avses i artikel 21.1 är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en medlemsstat eller i tredje land. Eftersom det är fråga om ett ärende som blir anhängigt på ansökan skall rättegångsbalkens 8 kap. i tillämpliga delar tillämpas på förfarandet. På grund av sakens natur skall ett ärende som gäller hinder mot verkställighet av en dom som intygats vara en europeisk exekutionstitel inte avgöras utan att man hör den andra parten i processen. Ändring i tingsrättens avgörande söks på sedvanligt sätt hos hovrätten.

6 §. Behörighet vid vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet. Enligt artikel 23 i förordningen får den behöriga domstolen eller myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten på ansökan av gäldenären begränsa verkställigheten eller låta den vila. I Finland är det inte domstolen som ansvarar för verkställigheten av en verkställbar dom, utan utmätningsmannen är behörig myndighet vid behandling av utsökningsärenden. Den ansö-

kan som avses i artikeln görs således till utmätningsmannen. För tydlighetens skull föreslås en bestämmelse om saken i lagen.

I 1 mom. sägs att utmätningsmannen är den behöriga myndighet som avses i artikeln.

Enligt 2 mom. skall utmätningsmannen själv besluta om de åtgärder som avses i artikel 23 i förordningen. Av bestämmelsen följer att en biträdande utmätningsman inte kan besluta om en åtgärd som gäller vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet. Beslutsfattandet i dessa frågor kräver vanligtvis särskild sakkunskap, och det föreslås därför att utmätningsmannen ensam skall vara behörig att avgöra dem.

7 §. *Behörighet att intyga att en officiell handling är en europeisk exekutionstitel.* Artikel 25 i förordningen gäller officiella handlingar. Enligt punkt 1 i artikeln skall en officiell handling intygas vara en europeisk exekutionstitel av den myndighet som medlemsstaten utsett. Medlemsstaterna har således möjlighet att besluta om den som upprättat en handling också skall intyga att den är en europeisk exekutionstitel eller om denna uppgift skall skötas t.ex. av en domstol.

I enlighet med vad som sägs i motiveringen till 2 § ovan känner det finska rättssystemet i dag inte till några sådana officiella handlingar som avses i förordningen. Enligt artikel 4.3 b i förordningen avses med officiell handling dock också ett avtal om underhållsskyldighet som har ingåtts inför en administrativ myndighet eller bestyrkts av en sådan myndighet. I Finland skall förordningen således även tillämpas på avtal om underhållsbidrag som fastställts av en socialnämnd.

Samtliga de avtal om underhållsbidrag som fastställs av kommunernas socialnämnder uppfyller kriterierna för en obestridd fordran i förordningen, dvs. att galdenären uttryckli-

gen har godkänt fordran i en officiell handling. Det finns ingen grund för att t.ex. tingsrätterna skulle intyga att dessa avtal är europeiska exekutionstitlar.

Bestämmelser om den myndighet som avses i artikel 25 i förordningen vore möjligt att utfärda genom förordning av statsrådet. Eftersom de övriga bestämmelserna som kompletterar förordningen har tagits in i den lag som föreslås här, är det dock klarare att även denna bestämmelse fogas till lagen. I paragrafen sägs att en sådan officiell handling som avses i artikel 25 i förordningen i Finland intygas vara en europeisk exekutionstitel av den myndighet som har upprättat eller fastställt handlingen.

Enligt artikel 30.1 c i förordningen skall medlemsstaterna till kommissionen meddela de förteckningar över myndigheter som avses i artikel 25. Finland kommer att meddela att den myndighet som har upprättat eller fastställt en officiell handling också intygar att handlingen är en europeisk exekutionstitel, och att denna myndighet är kommunens socialnämnd.

8 §. *Ikraftträdande.* Paragrafen innehåller en sedvanlig ikraftträdandebestämmelse. Frågan om förordningens tillämplighet i tiden bestäms enligt övergångsbestämmelsen i artikel 26 i förordningen. Ingen särskild övergångsbestämmelse behövs i den lag som kompletterar förordningen.

2. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 21 oktober 2005, då förordningen till huvudsakliga delar blir tillämplig.

Med stöd av vad som anförts ovan förelägs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag innehåller kompletterande bestämmelser till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar, nedan *förordningen*.

2 §

Rättelse av fel i ett intyg om europeisk exekutionstitel

Om ett intyg som utfärdats med stöd av förordningen inte stämmer överens med en bakomliggande dom, en inför domstol ingången förlikning eller en officiell handling, skall felet på ansökan rättas av den domstol eller myndighet som har utfärdat intyget.

En ansökan om rättelse får göras med hjälp av standardformuläret i bilaga VI till förordningen. Rättelsen skall antecknas på det ursprungliga intyget. Om det inte är möjligt att rätta det ursprungliga intyget, skall borgenären ges ett nytt intyg. En part som har begärt en kopia av intyget skall om möjligt underrättas om rättelsen. Om ändring har sökts i målet skall fullföljdsdomstolen underrättas om rättelsen.

3 §

Återkallelse av ett intyg om europeisk exekutionstitel

Om det är uppenbart att ett intyg om att en dom, en inför domstol ingången förlikning eller en officiell handling som avses i förord-

ningen är en europeisk exekutionstitel har beviljats på felaktiga grunder med beaktande av de krav som anges i förordningen, skall intyget på ansökan återkallas av den domstol eller myndighet som har utfärdat intyget.

En ansökan om återkallelse får göras med hjälp av standardformuläret i bilaga VI till förordningen. Den som har del i saken skall ges tillfälle att bli hörd med anledning av ansökan, om det inte är uppenbart obehövt.

Återkallelsen skall om möjligt antecknas på det ursprungliga intyget. En part som har begärt en kopia av intyget skall om möjligt underrättas om återkallelsen. Om ändring har sökts i målet skall fullföljdsdomstolen underrättas om återkallelsen.

4 §

Översättningar

Vid ansökan hos utmätningssmannen om verkställighet i Finland av en dom, en inför domstol ingången förlikning eller en officiell handling som i en annan medlemsstat intygats vara en europeisk exekutionstitel skall sökanden i enlighet med artikel 20.2 c i förordningen tillstå utmätningssmannen en översättning av intyget om europeisk exekutionstitel till finska, svenska eller engelska.

5 §

Behörighet avseende oförenliga domar

I de situationer som avses i artikel 21.1 i förordningen vägras verkställighet av tingsrätten på den ort där galdenären har bonings-

eller hemort eller, om gäldenären inte har bonings- eller hemort i Finland, Helsingfors tingsrätt.

6 §

Behörighet vid vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet

Behörig myndighet i ett ärende som gäller vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet och som avses i artikel 23 i förordningen är utmätningssmannen.

Utmätningssmannen skall själv besluta om de åtgärder som avses i artikel 23 i förordningen.

7 §

Behörighet att intyga att en officiell handling är en europeisk exekutionstitel

En officiell handling som avses i artikel 25 i förordningen intygas vara en europeisk exekutionstitel av den myndighet som har upprättat eller fastställt handlingen.

8 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 21 oktober 2005.

Helsingfors den 23 september 2005

Republikens President

TARJA HALONEN

Justitieminister *Johannes Koskinen*